

A HELYES IDŐBEOSZTÁS

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2026. október 04.

Ma egy nagyon fontos dologról lesz szó, hisz soha nem beszélünk olyan dolgokról, amik nem fontosak. A Biblia tele van teológiai kinyilatkoztatással, amelyekkel kapcsolatban nagyon jó, ha képből vagyunk, mert segít megélni a hitünket, ugyanakkor a Biblia rengeteg olyan életvezetési tanácsot ad, amely nem kimondottan a Jézus megváltásához kapcsolódó teológiai okfejtésből fakad, hanem egyszerű, Isten Szellemé által ihletett bölcsességből. A Példabeszédek, a régi történetek mind-mind ilyen tanulságokat hordoznak magukban és a mai napon is egy ilyen gyakorlati, mindannyiunk életét meghatározó és befolyásoló témával készültem, amelynek címe: *A helyes időbeosztás*.

Remélem, érdekelní fog benneteket ez a téma és tudtok majd méríteni ebből, hisz mindannyiunknak 24 órából áll egy nap. Mindannyiunknak vannak olyan életszakaszai, amikor úgy érezzük, hogy most több időm van, most kevesebb időm van, és nagyon sokan vannak Krisztus Testében is, akik egyszerűen nem tudják jól menedzselni a saját idejüket. Nem tudják nagyon professzionális szinten beosztani az idejüket, mert nem feltétlenül értették meg azt, hogy mi a fontos, mi a sürgős, mi a halasztható, mi a kevésbé fontos és mi az elsődleges. Az időbeosztás és a helyes prioritizálás. A prioritizálás az egy angol szóból eredő kifejezés, ami elsősorban azt jelenti, hogy elsőbbségi, tehát elsőbbséget adni bizonyos dolgoknak, amelyek fontosak. Jézus nem használta ezt a szót, de az egész szolgálatában végigvonul az, hogy számára volt olyan, hogy elsődleges feladat, elsődleges dolog, elsődleges hozzáállás, elsődleges cél és volt másodlagos, harmadlagos és sokadlagos. Jézus nagyon jól el tudta végezni a feladatait és nagyon jól elvégezte a szolgálatát három év alatt. Nem csak a megváltás munkája volt ez a három és fél év, amíg szolgált, hanem a tanítások, a tanítványképzés, a következő kétezer évre előrevetítve az egész egyház fundamentumainak a megalapításához is Neki elég volt három év. Nem kellett Neki iskolákat alapítva évtizedekig tanítványok ezreit kiképeznie, hanem egy pár tanítvánnyal megcsinálta lényegretörően azt, amit kellett, utána a tanítványok végezték ezt a későbbiekben.

Miért tudta ezt így Jézus megtenni? Mert tudta, hogy mi a fontos. Tudta, hogy mi a cél, és az első helyre tette azokat a dolgokat, amelyek az első helyre valók. Ő nem húsz évig csinálta ezt, bár azt gondolom, ha húsz évig prédikál, vagy ötven évig, megéri, hogy akár nyolcvan évesen, ősz hajjal prédikált és tanított volna és ez benne lenne a Bibliában, biztos, hogy lehetne belőle tanulni. Biztos, hogy lehetnének olyan példabeszédei, olyan okos, bölcs mondásai, amikből tanulhatnánk, de számára elég volt bő három év ahhoz, hogy lefektessen olyan alapokat, amelyeknek a kimenetele és a gyümölcösözése a mai napig itt van velünk és benne élünk.

Tehát az egyik legfontosabb dolog az életünkben az, hogy helyre tegyük azt, hogy mi az elsődlegesen legfontosabb az életünkben. Ha valaki megkérdezné, hogy neked mi a legfontosabb az életben, mi az elsődleges dolog, akkor bizonyára sokatoknak sokféle válasza lehetne, és most vonatkoztassunk el a keresztény szlengtől, vagy a vallásos megfogalmazásoktól. Sokan bizonyára azt mondanátok, hogy nekem a család az első, nekem a munkám az első, nekem a gyülekezet az első, nekem Jézus az első, nekem a szolgálat az első, és mindenféle elképzelés, mindenféle válasz elhangozhatna itt közöttünk, ami nem baj, ha őszinte, de ma szeretnék beszélni arról, hogy a Biblia szerint mi az elsődleges. Minek kell elsődleges helyen lenni az életünkben azért, hogy utána minden a helyére tudjon kerülni. Mert az első helyre valókat, azért hívjuk első helyre valóknak, mert a helyük legelől van. Nem a második helyen, nem a harmadik, nem az ötödik és nem a tizedik helyen. Amikor az embereknek az életében ezek a fontossági sorrendek felborulnak, amikor az első helyre valaki, vagy valami más kerül, és így eltolódik az ember időbeosztása, akkor szembesül azzal, hogy nekem nincs időm erre, nincs időm arra, nem tudom ezt sem bevégezni, nem tudom azt sem bevégezni. Az ember évtizedeket leélhet így a földön, hogy az egész életében az elsődleges dolgok

valahol hátul kullogtak, vagy akár a második, negyedik, ötödik helyen voltak, és nem tudtuk bevégezni, nem tudtuk megfutni azt, amire Isten elhívott bennünket.

Jézusnak nem voltak ilyen problémái, Ő ezt is jól csinálta, mint mindent. Tehát a legjobb példánk az Ő élete, szolgálata, és megláthatjuk és megtanulhatjuk az Ő életéből, hogy ha a legfontosabbat legelőre tesszük, akkor utána jönnek a kevésbé fontosak. Meg kell tanulnunk fontossági sorrendeket fölállítani az életünkben! Meg kell tanulnunk azt, hogy mi az, ami igazán fontos, és mi az, ami kevésbé fontos. Itt nem arról van szó, hogy ami kevésbé fontos, az nem lényeges, vagy az hitvány, vagy az megvetni való. Egyáltalán nem erről van szó, hisz hogyan lehetne különbséget tenni egy embernek a gyerekei között, vagy hogyan lehetne különbséget tenni egy vezetőnek az alkalmazottai között? Tehát nem arról van szó, hogy ami időnként a második, ötödik helyre kerül, az nem jó, hanem hogy vannak időbeli fontossági sorrendek, amelyeket józanul kell meghatároznunk, és ahhoz tartanunk kell magunkat. Tehát amikor erről beszélünk, akkor meg kell határoznunk azokat, hogy mi az, ami sürgős és mi az, ami halasztható.

A Zsoltárok 90. fejezetének 12-es versében van egy nagyon idevágó igevers, amely Mózes imádsága gyakorlatilag. Amikor ő ezt imádkozta és ezt kéri:

Zsoltárok 90,12.

12. Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

Itt nem azt mondja Mózes ebben az Igében, hogy a napokat, a heteket, az éveket jól tudjam számolni, amikor majd nyugdíjas leszek, hanem ez itt a napi időbeosztásról beszél. A napi, a heti, a havi, az éves időbeosztásról beszél, hogy hogyan osszuk be az időt, hogy bölcs szívhez jussunk. Mondhatnánk úgy is, hogy ez egymást generálja, tehát ha bölcs szívhez jutunk, akkor jól fogjuk beosztani az időnket. Ez oda-vissza igaz. Itt az időbeosztásról beszél. Nekünk meg kell határoznunk az időbeosztásunkat. Nagyon sokan küzdenek a rossz időbeosztásukkal. A nem hívők, a hívők, fiatalok, középkorúak, idősek. Valaki jó minta előttünk. Olyan jó látni azt, hogy tudja, hogy mi az érték, mi a fontos, és szomorú, amikor az ember lát keresztény testvéreket, akiknél ez valahogy félrecsúszott, és nem igazán tudják, hogy mit kéne jobban értékelni. Az időgazdálkodás alapja nem más, mint a helyes fontossági sorrend kialakítása a Biblia alapján. Erről lesz ma szó. A jó időbeosztás a-lapja a helyes fontossági sorrend felállítása, amikor eldöntöd magadban, hogy mi az elsődleges, mi a másodlagos, mi a sokadlagos.

Egy mellékszálon hadd mondjak el egy pár gondolatot. Mindannyiunk életére igaz ez, hogy az életünk jelentős részét, 70-80 %-át rutinszerűen tesszük. Ugyanakkor, ugyanúgy, ismétlődően, megtanulva, felvéve egy bizonyos ritmust. Ugyanúgy kelünk fel reggel, ugyanúgy megyünk munkába, ugyanúgy végezzük a munkánkat, ugyanabban az időben ebédelünk. Ugyanúgy mossuk meg a fogunkat fürdés után, és lehetne sorolni rengeteg ilyen dolgot, amit rutinszerűen teszünk. Ezek automatizmusok és ezeket, ha jó szokássá tesszük az életünkben, ez rendkívüli módon segít nekünk abban, hogy az időbeosztásunk jó legyen. Ha pedig úgy érzed, hogy soha semmire nincs idő, soha semmire nincs erő, soha semmire nincs megfelelő képességed, hogy elvégezd azokat, akkor érdemes megnézni azt, hogy milyen szokásaid vannak, milyen rutinok alakultak ki az életedben. Volt, aki egyszer azt mondta nekem, hogy nagyon nehezen kel fel reggel. Neki egy kínlódás a felkelés reggel. Hiába ébreszti fel őt az óra, mindig szundiztatja, lenyomja kétszer, ötször, nyögvenyelős neki a korai kelés. Megkérdeztem tőle, hogy mikor fekszel le este? Hát, olyan éjjél, egy óra körül. Nem lehetne esetleg változtatni azon, hogy korábban lefekszel, hogy könnyebben fel tudjál kelni reggel? Hát, ő még erre nem gondolt. Nem kell ehhez teológiai végzettség, hogy bibliai életvezetési szokásokat bölcsen tudjunk megélni. A Szent Szellem, aki bennünk él rendkívül bölcs. Neki ez egy alaptulajdonsága, alaptermészete, hogy bölcs.

Isten Szellemének vezetése mindig összhangban van azzal, hogy bölcsen osszuk be az időnket. Bölcsen és hatékonyan tudjuk így az időnket beosztani. Ez, ha tetszik, ha nem, életmódváltást követel meg tőlünk. Nem fog úgy menni, hiába vagy hívő, hiába olvasod a Bibliát minden nap, az életmódodat kell megváltoztatni. Életmódváltás nélkül hiába kezdesz el fogyókúrázni. Hiába eszel kevesebbet, ha nem kezdesz el jobban odafigyelni a testmozgásra, a helyes étkezésre. Hiába vagy

keresztény, a gyakorlati életedben nem túl sok jó változás lesz, ha nem változtatod meg, nem igazítod hozzá a bioritmusodat, a gondolkodásmódodat, az életviteledet ahhoz, amit a Biblia tanít.

Tehát kell egy életmódváltás, kell egy szemléletmódváltás, ehhez azonban figyelem kell és fejelem! Figyelni is kell erre és az embernek fegyelmezettnak kell lennie. Ha valaki itt azt mondja, hogy erre nem vagyok hajlandó, akkor tovább nem is te vagy a célközönségem, akinek prédikálok ma. Szükséges kialakítani magunkban egy olyan fegyelmet, ami nem egy törvényszerű, kocka, doboszerű gondolkodásmódú, az önfegyelmet imádó magatartásból fakad, hanem egy fegyelmet arra, hogy engedelmeskedem Istennek. Engedelmeskedem annak, amit Ő mond, amit Ő tanácsol, és ha nem határozzuk meg magunknak azt, hogy mi fontos és mi nem fontos, az nem fogja az életünk javát szolgálni. Úgy is mondhatnánk, hogy a jó időbeosztás vagy szolgálja az életünket, vagy pedig hátráltatja, vagy segítségére van az életünknek, az előremenetelünknek, vagy pedig mi magunk vagyunk a helytelen időbeosztásunkkal azok, akik a saját életünket hátráltatjuk.

A helyes időbeosztás szolgálja az életet. A helytelen időbeosztás pedig megrontja és hátráltatja. Van egy igevers az 1Timótheusban, a második fejezet első verse mond nekünk valamit az első helyre teendő dolgokkal kapcsolatban.

1Timótheus 2,1.

1. Buzdítalak azért, hogy mindenek előtt tartassanak könyörgések, imádságok, közbenjárások, hálaadások minden emberért,

Azt mondja itt Pál Timótheusnak, hogy mindenekelőtt. A minden előtt lévő dolog azt jelenti, hogy az első helyen legyen ez.

Van egy másik történet is, a világ által is jól ismert: vedd ki a saját szemedből a gerendát, mielőtt a másik szeméből kivennéd a szálkát. A Máté evangéliuma hetedik fejezetének harmadik versétől olvasom egészen az ötödikig:

Máté 7,3–5.

3. Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?

4. Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van?

5. Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!

A történetnek sok oldala van, sok mindenről lehetne beszélni itt, de itt a harmadjára felolvasott igevers idejére szeretnék rámutatni, hogy itt is van egy fontossági sorrend: először magaddal foglalkozz, először a saját szemedből vedd ki a gerendát. Utána nem azt mondja, hogy utána vedd ki a másik szeméből a szálkát, hanem utána gondold arra, hogy kivessed a másik szeméből a szálkát! Sokszor ezt jó keresztényként megfordítjuk, ítélgatjuk a másikat, hogy a másik milyen, hogy viselkedik. Ez a kis példázat erről szól, hogy ne ítéljük meg a másikat a szívét. Nem a viselkedését, nem a cselekedetét, nem azt, amit mond, nem azt, ahogy tette, hanem ne ítéljük meg azt az indítékot, amiből ő ezt tette. Hanem azt mondja, hogy először nézz a tükörbe és nézd meg, hogy van e gerenda, vagy bármi a saját szemedben! Utána pedig, ha azt kivetted, miután kivetted, mert először ezt csináltad, utána gondolkodj azon, hogy beleokoskodsz más dolgába, vagy véleményt formálsz. Meg kell értenünk, meg kell látnunk, hogy ezzel együtt és emellett nem minden tevékenységünk produktív, nem minden tevékenységünknek van haszna, nem minden tevékenységünk hoz magával áldásokat.

Vannak természetesen olyan időtöltések, amelyek szabadidős tevékenységek, hobbik, sporteseményre járás, aminek igazából anyagi, vagy nem tudom milyen jó vonzata nincsen. Van kapcsolatépítő, szabadidő hasznos eltöltésével kapcsolatos vonzata, de mondjuk, mi haszna van annak, hogy naponta öt órát nézel tévét? Mi haszna van annak, hogy naponta három órát görgeted a rövid videókat a Facebookon meg a TikTokon? Mi haszna van? Mi előnyt ad ez neked? Mit tesz hozzá az életedhez? Milyen bölcsességet? Milyen tanítást ad neked azon túl, hogy függővé tesz, korlátozza és letompítja a gondolkodásmódodat? Nem segít. Mi haszna van annak, ha hét napból hat napot

horgászol? Semmi. Ha hetente egy napot horgászol, vagy havonta egy napot, az felüdülés, kikapcsolódás, még jót is tesz. A Biblia még támogatja is, hogy legyenek szabad perceid, szabadidőd, amikor a munkától és attól, amivel foglalkozol egész hónapban, egész évben, kicsit távol kerülsz és elengeded egy kicsit magad, a szónak szép értelmében.

Tehát ez teljesen rendjén van, de meg kell vizsgálnunk, meg kell keresnünk, hogy az életünkben vannak-e olyan dolgok, amelyek nem hasznosak, nem produktívak. A szolgálatban is lehet csinálni, menni előre, tenni dolgokat úgy, hogy nem produktív. Az, hogy végzünk munkát Krisztusnak, önmagában nem jelenti azt, hogy azt jól csináljuk. Lehet olyan munkát és úgy végezni Krisztus Tetsében, hogy igazából senki nem kért meg rá, mármint, hogy nem kért meg rá Isten, de megnyugtatjuk a lelkiismeretünket, hogy én ezt csinálom és ez biztos tetszik Istennek. De ha nem produktív, nincs igei alapja és nincs haszna, akkor fontolóra kell venni, hogy miért égetjük el az erőforrásainkat, az izomerőnket, az időnket, a pénzünket, a bárminket a hiábavalóságra, ha semmi eredménye nincsen, akár évek, vagy akár évtizedek alatt sem. Nem kellene esetleg valamit máshogyan csinálni?

Amikor az ember együtt jár a Szent Szellemmel, én úgy hiszem, akkor nem a saját fontossági sorrendünkben éljük az életünket, hanem van egy akarata Istennek, van egy akarata a Szent Szellemnek, és mi keresztényként azt felfedezzük, azt valahogy elkapjuk. Van egy tökéletes akarata Istennek, és a Szent Szellem igyekszik az életünk minden területére jó befolyással lenni és megmondani azt, hogy hogyan éljük az életünket. Nekünk késznek kell lennünk arra, hogy ezt felfedezzük, és ebbe belekerülünk, belelépjünk, vagy megyünk a saját fejünk után, mert mi okosabbak vagyunk, mint maga Isten. Megyünk a saját fejünk után, és eltelik egy hónap, egy év, tíz év, nincs eredménye, és akkor széttesszük a kezünket: miért nem működik nekem?

Abban legyen a hitünk és azt csinálhatjuk, amire Isten kért meg minket. Az az út az áldott. Arra nem kell kérni azt, hogy Isten áldja meg, mert amire Ő elhív, ha te abba belelépsz, azt teszed akkor és úgy, ahogy Ő mondja, az egy eleve áldott út, eleve jó végeredménnyel. Istennek van egy akarata és alávetethetjük magunkat ennek az akaratnak. Alávetethetjük magunkat annak, hogy hova megyünk, mit csinálunk, mikor csináljuk. Az, hogy hogyan töltjük az életünket, nemcsak attól függ, hogy mihez van kedvem. Az a helyzet, hogy szabadságra vagyunk elhívva, de a szabadság nem azt jelenti önmagában, hogy bármit csinálhatunk következmények nélkül, hanem a szabadságunk az, hogy szabadon dönthetek úgy, hogy én szabad választásomból azt akarom csinálni, amit Isten kér tőlem, amit Ő mond. Nekem megvan erre a szabad döntési jogom és lehetőségem. Arra is megvan, hogy nemet mondjak és arra is megvan, hogy igent mondjak. Senki nem korlátoz ebben engem. Ez az igazi szabadság, de nem mindent mi döntünk el. Egy csomó dolog van az életben, amit tudomásul kell venni, hogy nem mi döntöttük el. Például, hogy milyen nemzetbe születünk, hogy kik a szüleink, hogy férfit, vagy nővé teremt minket Isten. Ma olyan világot élünk, amikor egy pocakos, szakállas férfi felhúzza egy szoknyát, és azt mondja, hogy én úgy döntök, hogy nő vagyok. Ez teljesen ellene megy az isteni bölcsességnek, isteni szándéknak, isteni akaratnak. Aztán jön egy nő, aki elkezd hormonokat szedni, szakállat növeszt, és nagy ádámcsutkája nő és azt mondja, hogy én férfi vagyok. Így döntöttem. Nem! Nem!

Az ember megszületik, most maradjunk ennél a témánál, fiúnak, vagy lánynak. Nem tudja a csecsemő, hogy ő fiú, vagy lány, hanem eljön az idő, mondjuk óvodás korban, amikor felfedezi, hogy hoppá, én fiú vagyok, hogy hoppá, én lány vagyok. Nem olyan vagyok, mint ez a másik. Van valami különbség. Felfedezi. Ugyanúgy vagyunk keresztényként is, hogy nem feltétlenül tudjuk újjászületésünkkor, hogy Isten minek teremtett minket, meg mire hívott el. Ezt fel kell fedoznunk és nem dönthetjük mi el, hogy én mivé akarok válni, mint ahogy manapság a szélső liberális ideológia már embereket pórázon kutyaként sétáltat az utcán, mert ők kutyának gondolják magukat. Ez az isteni természetnek és bölcsességnek a megcsúfolása.

Nem ilyen szélsőséges alapon, de nekünk keresztényként tudnunk kell egyénileg, hogy mi a küldetésünk, mi az elhívásunk, és ha tudjuk azt, hogy mire hívtunk el, akkor ez alapján fel tudjuk állítani a fontossági sorrendet, hogy mi a fontos, és ezáltal az időbeosztásunk jó lesz, ez így működik.

Jézus tudta, hogy ki Ő. Ő is csecsemőként született meg. Őt is pelenkázni kellett. Aztán felnőtt, tudatára ébredt, mert emberként élt. Tudta azt, hogy mi a küldetése, mi az elhívása, mi a célja: a megváltás, és ennek mindent alárendelt. Ami segítette, támogatta Őt abban, hogy ezt az utat végigjárja, azt előreengedte, ami pedig hátráltatta volna ezt, azt pedig lemetszette magáról. Sőt volt, amikor nagyon keményen ellene ment.

Emlékszünk arra, amikor Pétert elég keményen megfeddte. Amikor Péter felindult, hogy nem lehetséges az, hogy téged megöljenek majd Jeruzsálemben, szó se lehet róla! Nagyon durván, keményen és nyersen odaszólt neki Jézus. Nem tudod, hogy mit beszélsz! Testi módon beszélsz! Én azért jöttem, hogy betöltssem az elhívásomat. És ezt mondhatjuk mindannyian: én azért élek itt a földön, hogy betöltssem a küldetésem, betöltssem az elhívásomat, de ezt csak úgy tudom, ha Jézushoz hasonlóan megfelelő helyre teszem azokat a dolgokat, amelyek ezt a küldetést, ezt a szolgálatot elősegítik. Ha ez megvan, ehhez szabom az időbeosztásomat, akkor nem fogom úgy érezni, hogy kifolyik az idő a kezeim közül, csak telik az idő, nincs produktivitás, nincs előrehaladás, nincs fejlődés.

Vannak nehéz helyzetek, nem mindig látszódik sok minden a magvetésnél és sokszor hetek, hónapok, évek telnek el, mire a mag termőre fordul, de a hozzáállás, az alapelv ez. Ha nem tudod, hogy mi az, amit tenned kell, ha nem tudod, hogy mi a fontos, akkor ne ess kétségbe, mert meg kell kérdezni az Urat. Tehát nem kell magadat vádolnod, nem kell magadat kárhoztatnod, hogy azt mondod, hogy éveket, évtizedeket elvesztegettem és fogalmam sincs, hogy miért születtem erre a földre, fogalmam sincs, hogy mit kéne csinálnom. Kérdezd meg az Urat, és Ő megmutatja neked! Keresd, kutasd, és ha jól állítod be a legfontosabb dolgokat, akkor minden más a helyére fog kerülni.

A Máté 6,33 mondja, hogy keressétek először Isten országát és királyságát, és mindezek ráadásként megadatnak nektek! Jézus mondja: Keressétek először Isten országát és királyságát! Tegnap este későn jutott eszembe, hogy fölkészüljek rendesen egy szemléltető példával, de így elmondom szóban, mert nem áll rendelkezésre technikai segítség. Bizonyára láttatok már, vagy hallottatok már azt a példát, amikor is egy tanár a diákjai előtt fogott egy üvegedényt, vagy egy kis akváriumot és nagy köveket, kis köveket, még kisebb köveket és homokot elkezdett beleönteni, beleszerelni. Fogta a homokot, beleöntötte az aljába, aztán fogta a kis köveket és rászórta, aztán a nagy követ, és nem fért bele, púposan volt, meg kihullott belőle. Fogta és megfordította a sorrendet. Fogta először a nagy követ, az üres edénybe tette, mellé tette a kis köveket, és egyre kisebb szemcseméretű adalékanyagokat rakott hozzá, amelyek utána be tudtak folyni a nagyok közé, és így belefért minden abba az üvegedénybe. Pontosan ugyanígy vagyunk mi is ezzel. Szerettem volna ezt bemutatni, de ezt most kénytelenek vagytok elképzelni.

Ugyanígy vagyunk mi is, hogy azért nem fér bele sok minden az életünkbe, mert rossz a sorrend. A sok hiábavaló, apró vacakkal megtöltjük az életünket, a sok Facebook görgetéssel, meg a sok felesleges időtöltéssel, a sok eredményt nem hozó munkával, tevékenységgel, bármivel, és a fontos dolgokat a végére hagyjuk. Majd, amikor lesz időm, tudom, hogy fontos, de majd olvasom a Bibliámat, amikor majd végre este elcsendesedik minden és mindenki, ha majd lefekszem. És ez nem baj, ha meg tudod tenni, de hányan voltatok úgy, hogy estére olyan fáradt voltál, olyan álmos voltál, hogy három sor után a fejed lecsuklott, és nem baj, ha te képes vagy erre, de mondjuk lehetne a napot így is kezdeni. Ez nem törvény, csak egy javaslat, hogy lehetne így kezdeni a napot. Sőt, a napot úgy kezdéd, hogy felkészülsz rá előző este, hogy korábban lefekszel azért, hogy fél órával hamarabb tudjál kelni, hogy azt a fél órát, amikor csend van, nyugalom van, friss vagy még és megittad a kávédat, akkor még nem csörög a telefon, a gyerek is még alszik, a házastársad is még átfordul a másik oldalára. De te ott akkor csendben, nyugalomban imádkozol, vagy Bibliát olvasol, vagy egy tanítást hallgatsz, vagy elmélkedsz, vagy gondolkozol, vagy ilyesmi.

Nem kötelező ezt így csinálni, ez csak egy példa, hogy így is lehet. Nem tudom, hogy voltatok-e úgy, hogy időnként az ember úgy érzi, mikor összezsápnak a feje fölött a hullámok, meg az érzelmek, meg az idők, hogy nem is én irányítom a saját életemet, hanem valaki más, vagy valami más. Egyszerűen annyira túl vagyok terhelve, annyira túl vagyok nyomva, presszionálva, hogy mintha

valaki más irányítaná az életemet, és tényleg nincs elég időm, nincs elég erőm, nincs elég pénzem, folyamatos nyomás, folyamatos erőltetést érzek.

De ha megvan a legfontosabb, utána jön a többi. Nem mondom azt, hogy ez könnyedén megy, de ha a legfontosabbat tesszük előre, a legfontosabbat tesszük bele abba a bizonyos edénybe és utána az apróbbakat, akkor minden bele fog férni, és a nap végén, vagy a hó végén, vagy az év végén, vagy az életednek a végén azt mondhatod, hogy igen, elvégeztem azt, amiért küldtettem!

Jézus azt mondta: elvégeztetett. Elvégeztem, és az étellel betelve lehet elmenni erről a földről. A legtöbb ember, biztos hallottátok ezeket a statisztikákat, aki idős korában a halálos ágyán a feltett kérdésre, hogy mit csinált volna másképpen, sokan azt mondják, hogy más döntéseket hoztam volna, és azokat a dolgokat, amiket csináltam, nem voltak olyan fontosak, az hiábavaló idő volt. Sokkal több időt töltöttem volna a családommal, a gyermekeimmel. Sokkal jobban odafigyeltem volna a kapcsolataimra. Sokkal inkább engedelmeskedtem volna Istennek és betöltöttem volna az elhívásomat. Nagyobb hangsúlyt fektettem volna erre, vagy arra, vagy amarra. Csak az a helyzet, hogy az idő egy korlát számunkra. Itt ebben a földi létben van egy bizonyos élethosszunk, ami évtizedekben mérhető. Nem él egyikünk sem évszázadokat itt a földön és az a feladat, az a küldetés, amit el kell végeznünk, az egy időszakra szól és holnap már egy nappal kevesebb idő van rá. Egy év múlva már egy évvel kevesebb idő van rá. Tíz év múlva pedig már még több lepörgött azon a bizonyos homokórán. A homokszemek elgurultak és azokat nem lehet visszahozni.

Isten sok mindenre képes, még az időt is képes kicsit átformálni az életünkben, de ha bölcsek vagyunk, a megfelelő életkorszakunkban beleállunk a dolgokba. Nagyon támogatandó, ha a húszas éveikben elkezdenek az emberek szolgálni, ha van erre lehetőségük. Tanuljanak bele, minél előbb, mert egy húszas, harmincas éveiben lévő fiatal ember sokkal inkább aktívan részt tud venni sok mindenben, mint egy ötvenes, hatvanas éveiben járó. Tehát ha megvan a legfontosabb dolog, utána sok minden könnyebben a helyére kerül és akkor már nincs akkora nyomás. Akkor nem avatkozik bele az életünkbe más és akkor nem szakítja meg az időnket más.

Hányszor volt, hogy nem osztottuk jól be az időnket, nem tettük az első helyre az első helyre valótlót és a munka ránk égett. Ráégett a gyertya az újjunkra, mert halogattunk. Mert megvolt a szándék bennünk, hogy igen, megcsináljuk, de majd később. Most előbb ezt a filmet még megnézem, azt a dolgot még megcsinálom, ezt az épületet még felépítem, és akkor majd még előbb megnősülök, még előbb egy gyereket vállalok, még előbb ezt a munkát elvégzem, még egy kis pénzt gyűjtök. Toljuk, toljuk, toljuk, toljuk, és eltelnék nagyon fontos, értékes évek és így az emberek később már sokszor bele se lépnek, mert annyira kitolták az időt.

Pál apostol, aki vén róka, aki teológus, aki gyakorlati evangéliumi szakember, aki bölcs, aki együtt járt Istennel, aki az akkori világ felét két lábon bejárta, aki gyülekezeteket alapított, aki látta a betegek meggyógyulását, aki börtönviselt, akit üldöztek, akit szerettek, akit Istenként akartak imádni, akit meg akartak ölni, ad egy tanácsot egy ifjú, szolgáló, evangelista fiatalembernek, Timótheusnak:

1 Timótheus 2,1.

1. Buzdítalak azért, hogy mindenek előtt tartassanak könyörgések, imádságok, közbenjárások, hálaadások minden emberért,

2. Királyokért és minden hatalomban lévőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet élhessünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel.

Van egy félreértés ezzel az Igével kapcsolatban és ez a félreértés alapjában véve nem rossz szándékból fakad, de mintha pár ember azt gondolná, hogy ez az igevers arról szól és semmi másról, hogy imádkozzunk a vezetőinkért, az ország, a kormány, és a körülöttünk lévő mindenféle méltóságokért. Ez így ebben a formában egy sekélyes értelmezése az Igének, mert ez valóban benne van, és ez abszolút igazság, de az Ige ennél sokkal többről mond.

Ez az Ige sokkal teljesebb képet mutat meg Pál apostol szívéből, és ebben a tanácsban egy olyan bölcsesség van, amely mindannyiunk számára megfogadható, mert mondja ezt egy bölcs tanítómester az ifjúnak, hogy először imádkozz! Nem azt mondja, hogy figyelj, kezd el a szolgálatod! Először menj el evangelizálni! Először menj el tanítványt nevelni! Először menj el dolgozni, keress sok pénzt,

vegyél egy autót és úgy menjél alkotni! Nem! Mind, mind későbbre való. Fontos mindegyik. Mind-egyik fontos. Nem azt mondta, hogy először keress egy jó asszonyt, aki támogat téged és melletted áll a szolgálatban! Nem! Először imádkozz! Itt az imádság nem egy vallásos rózsafüzér mondogató, vagy rózsafüzér mormolásszerű szokás, hogy elmondom a Miatyánkot reggel meg este háromszor és akkor le van tudva, nem, ez itt a közösségről szól.

Pál azt mondja itt, hogy először legyél közösségben az Atyával! Ez az első és a legfontosabb, amit a legelső helyre kell tenni, azon a közhelyen túl, hogy Isten legyen az első, az valóban ez, hogy Vele közösségben lenni! Nincs ennél fontosabb, elsődlegesebb az életünkben keresztényként, hogy Vele közösségben legyünk! Azt mondja, hogy járjál közben a vezetőkért, a politikusokért, az egyházi előljárókért, a rendőrökért, a bírókért, vagy bárkiért, akiről úgy gondolsz, hogy feletted áll és adjál hálát értük, adjál hálát, legyél közösségben!

Ezt el lehet mormolni, az imakönyvből fel lehet olvasni, mint egy vallásos megszokást úgy, hogy az ember nincs közösségben Istennel, de nem erről szól ez, hanem azt mondja, hogy mindenekelőtt építs közösséget Istennel! Mindenek előtt! Ez a legfontosabb! Mélyülj el a Vele való közösségben! Nincs ennél fontosabb, és ráadásul azt mondja utána, hogy csendes és nyugodt életet élhessünk. Van egy nagyon jó igesor a Zsoltároknak, nekem nagyon-nagyon tetszik és egyik kedvenc zsoltárom a 27. zsoltár, amely Dávid szívét mutatja meg nekünk. Tényleg gondoljunk bele, hogy ezt kimondja, kiírja egy király, és próbáljunk ezzel együtt érezni, együtt gondolkodni.

Zsoltárok 27,1–3.

1. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: Kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: Kitől remegjek?

2. Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és ellenségeim: ők botlanak meg és hullanak el.

3. Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis Őbenne bírom én.

Ha belegondolunk és átérezzük Dávid szívét, és valóban a nehézségek, a problémák, a kihívások, a fájdalmak, a lelki, testi gondok ellenére tudunk jó szívvel, meggyőződésből így imádkozni, akkor az feltételez valamit. Hogy volt képes Dávid ezt így kijelenteni, miközben rengeteg gyűlölője volt, rengetegen törtek az életére és rengeteg feladat volt előtte, amit meg kellett oldania? A következő, 4. vers elmondja azt, hogy miből fakadt az előző három vers.

4. Egyet kértem az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életem minden napján, hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az Ő templomában.

Ez az Isten jelenlétében való élet utáni vágy megfogalmazása. Azt mondja, egyet kértem az Úrtól és közben elmond három dolgot, ez is érdekes. Egyet kértem az Úrtól, lakhassam az Úr házában, nézhessem az Ő szépségét, és gyönyörködhessem az Ő templomában. Ő ószövetségi hívő volt, mi újszövetségi hívők vagyunk. Akkor az Úr jelenléte a kőtemplomban volt, ezért hozza ezt a hasonlatot, hogy jobb egy nap az Úr tornácának küszöbén, jobb egy napot bent tölteni ott az Ő jelenlétében, mint bárhol máshol világon. Erre vágyakozom, hogy mindig ott éljek. Nekünk már nem kell a gyülekezetbe jönni Isten jelenléteért. Nekünk nem kell semmilyen templomba, vagy helyre elmennünk. Nekünk nem kell elmenni a siratófalhoz imádkozni, hogy Isten jelenlétével találkozzunk, mert az újjászületéssel Isten közel valóvá lett, közel van hozzánk, de az Ő jelenléte után való vágyakozás ugyanúgy megvan és ugyanúgy meglehet bennünk.

Ez az első három vers kijelenti, hogy Ő az én mindenem, nem fél a szívem, habár had fog körül, Ő az én erősségem, Őbenne bírom én, kitől féljek, kitől remegjek, még ha gonoszok jönnek ellenem is. Ez abból fakad, hogy neki van egy bensőséges kapcsolata Istennel, sőt, nem csak hogy van, ez után vágyakozik folytonosan. Folytonosan ez az elsődleges vágya, hogy Istennel szoros közössége, kapcsolata legyen. Ez az első.

Szeretem az evangelizációs munkát, szeretem az Igét hirdetni, de nem az az első. Sok szolgáló azért ég ki, azért fárad el, azért megy tönkre az élete és a szolgálata, mert nem az első helyre teszi azt, ami az első helyre való. Rendkívül fontos az evangelizációs szolgálat, ezért vagyunk elküldve, de nem az az első. Pál apostol azt mondta Timótheusnak, hogy első helyre tedd azt, hogy mindenekelőtt

imádkozzál. Nem mindenekelőtt evangelizálj, mindenekelőtt tanítsál, mindenekelőtt gyógyítsd a betegeket, mindenekelőtt pénzt keressél, mindenekelőtt karriert építsél. Mindenekelőtt legyél közösségben Vele, mármint az Atyával! Ez a bölcs ember tanácsa az ifjú szolgálónak, mert ha ez megvan, ha ez a nagy kő bele van rakva az edénybe, az összes apró, kisebb hosszútávon képes lesz téged elvinni a végsőig. Ha megcseréled, ha megfordítod és a munkát teszed előbbre, a feladatokat, az elvégzendő szolgálati teendőket és későbbre marad, vagy teljesen elmarad a Vele való személyes kapcsolat, akkor bizony a saját erődből fogod végezni a munkát. A saját erődből fogod végezni a szolgálatot, és ennek egyenes következménye az, hogy abba az ember bele tud pusztulni. Kicsinálja magát az ember így, mert saját erőből nem lehet messzire elmenni. Tehát a bensőséges kapcsolat utáni vágyakozásból fakad Dávidnak ez a gyönyörű pár mondata, hogy egyet kérek, és utána elmondja azt, hogy lakozhassam, nézhessem és gyönyörködhessem Őbenne.

Van itt egy nagyon fontos dolog, amit az este fölírtam magamnak, mert én ezt így gondolom és így hiszem, hogy értsük és lássuk meg Dávidot. Lássuk meg azt, hogy ő nem egy pap, vagy egy szerzetes volt, akinek más dolga sincsen, mint egész nap az Írásokat tanulmányozni és imádkozni. Mert mondják sokan, hogy nekem nincs erre időm, nincs arra időm, egy csomó elfoglaltságom van, munka van, gyerek van, szolgálat van, karrier van, annyi dolog van, nekem nincs erre időm, amiről te beszélsz! Figyelj, Dávid király volt. Az azt jelenti, hogy vezetett egy királyságot. Hadakozó ember volt. Háborúkat vívott más nemzetek királyaival és hadseregével szemben. Apa volt, gyermekei voltak, gyermeket nevelt. Feleségei voltak! Azokkal is foglalkozni kellett. Nagyon sok felelőssége volt és egy nagyon elfoglalt ember volt. Tehát egy nagyon elfoglalt ember mondja és írja ezt, hogy ez az egyetlen, elsődleges vágyam, hogy lakozhassam a Te jelenlétben.

Úgyhogy ezek után minden kifogásunk a földre hullik, hogy nekem erre, vagy arra, vagy amarra nincs időm. Mikor egy király, egy vezető, méltóságban lévő ember, aki sokkal elfoglaltabb, mint bármelyikünk, képes a szívéből ezt mondani, hogy ez minden vágyam, hogy nézhessem, hogy lakozhassam ott, hogy csodálhassam a Te szépségedet. Ezért Dávid, a király még mindig a viszonyítási pont a Bibliában, mert ez volt a szíve.

Akinek helyesek a prioritásai, akinek helyes a fontossági sorrendje, annak az a küldetés, amire elhivatott, az határozza meg azt, hogy mire mond igent és mire mond nemet, de az elsődleges, bármi is a küldetésed, bármi is az elhívásod, a Vele való személyes kapcsolat, mert Jézus ezt mutatta be nekünk. Így járt közöttünk, így járt a tanítványok között, hogy ezt tette, így szolgált, így élt. A hajnali órákban, a késő esti órákban, vagy napközben az Istennel való közösség volt az első a számára, mert volt egy célja és volt egy küldetése, és ahhoz, hogy azt elérje, ezt az első helyre teendő dolgot nem tehetette a második, ötödik, nyolcadik helyre.

Ha fáradt vagy és kiégett vagy, ha nyomaszt az élet, főleg nyomaszt a szolgálat keresztényként, akkor lehet, hogy azért van, mert a saját erődből végzed és nem az Ő erejéből. Nem arra vagyunk elhívva, hogy a saját erőnkől végezzük Isten munkáját. Mi végezzük ezt, de a Szent Szellem a segítségünkre van. Vele együtt csináljuk. Ő ad erőt, Ő ad bölcsességet, Ő ad útmutatást, Ő ad látást, Ő ad vigasztalást, Ő az, aki felfrissít. Ő és Ő és Ő, újra és újra és újra.

Van egy másik történet, amit szeretnék felolvasni. A Lukács evangélium 10. fejezetében van egy közismert történet, ahol van egy testvérpár, amelynek az egyik tagja hallgatja Jézust, a másik tagja pedig szolgálja Jézust. Meg lehet nézni, hogy ki volt az, akit megdicsért és ki volt az, akit kicsit elmarasztalt Jézus. Tehát az Evangélium Igéje így hangzik:

Lukács 10,38–42.

38. Lón pedig, mikor az úton mentek, hogy Ő bement egy faluba; egy Márta nevű asszony pedig befogadta Őt házába.

39. És ennek volt egy Mária nevű testvére, aki is Jézus lábainál leülván, hallgatja vala az Ő beszédét.

40. Márta pedig foglalatoss volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem.

41. Felelvén pedig, monda néki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel:

42. De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtőle.

Gondoljunk bele a történetbe és abba, hogy ez mondjuk a mi házunkban történik, mert Márta befogadta Jézust a saját házába. Ha jön Jézus az utcán és behívod Őt a saját házába, és Ő elkezd beszélni mindenkihez, aki a házban ott van, de te nem hallod Őt, mert annyira elfoglalt vagy a munkával, meg azzal, hogy szendvicseket készítsél, meg felszolgálád a kávé, meg gyorsan rendet rakjál a nappaliban, hogy nehogy az látszódjon, hogy nincsenek a díspárnák szépen összerakva, mert a külsőség fontos. Tehát ott van Márta házában Jézus, akit ő hív be, de nem hallgatja Jézust, és ott van Márta testvére, Mária, aki pedig ott ül Jézus lábainál és hallgatja Őt. Ott van Jézus a házunkban, ott van Jézus az életünkben és nincs időnk meghallgatni Őt?

Szeretném az utolsó két verset az Egyszerű fordítás szerint felolvasni.

Lukács 10,41–42. Egyszerű fordítás

41. De az Úr így felelt: Márta, Márta, túl sokat vállalsz magadra, és sokat aggodalmaskodsz!

42. Pedig csak kevés dolog van, amely igazán fontos, sőt valójában csak egyetlen egy. Mária jól választott! Ezt soha el nem vehetik tőle.

Na most ezt fogalmazzuk át a ti életetekre. Ezt soha senki el nem veheti tőled, a Vele töltött személyes közösségi időt, és van itt még valami, amit szeretnék elmondani, hogy Jézus egy rabbi, egy mester volt, aki oktatta a tanítványait. Neki voltak tanítványai. Nem tudom, tudod-e, hogy abban az időben a rabbiknak, a mestereknek nem lehetett, csak férfi tanítványa. Az Ige így fogalmaz, hogy Mária ott ült Jézus lábainál és hallgatta Jézust. Kvázi, mint egy tanítvány hallgatta Jézust. Emlékszel az Apostolok cselekedeteiben, meg Pál hivatkozási alapja az, hogy én Gamáliel lábainál tanultam az Igét? Emlékeztek erre? Tehát ez egy kifejezés arra, hogy Pál apostol, vagy még Saulus, tanítványként egy mester alatt tanulta az Igét, de abban az időben nem lehetett női tanítványa senkinek, de Jézust ez nem zavarta, és az egyik jó igevers a Bibliában pontosan ez, ami bizonyítja azt, hogy Jézus a kulturális, meg egyéb szokásokat felülírta. Ez bizonyítja, hogy lehetnek Jézusnak női tanítványai és lehetnek Jézusnak női prédikátorai. Mert lehet, hogy például a Nikodémusszal együtt szolgáló farizeusok közül ezt senki nem nézte volna jó szemmel, de magát a Mestert ez nem zavarta. Tehát annak, hogy tanítvánnyá válik az ember, elsődleges prioritásnak kell lennie az életünkben! Elsődleges prioritás!

Azt mondja Jézus itt Máriának, hogy ezt senki nem veszi el tőled. Azt mondja Mártának, hogy figyelj, a húgodtól ezt senki nem fogja elvenni. Hogy húga, vagy nővére, ezt nem tudom, de talán húga. Abban az időben a nőknek nem lehetett együtt lenni férfiakkal még egy helyiségben sem nagyon. A nőknek a konyhában a helye a gyerekekkel, meg ahol együtt lehetett a nő egy férfival, az a hálószoba. Egyébként meg mindenhol külön, de itt Jézus lábainál ott van. Mária is hallgatja Jézust és azt mondja itt erre Jézus, hogy ez a jobbik rész, mert a jó dolgot választotta ő. Jézus jelenléte tanítvánnyá tesz. Isten Igéje mentorálja az embert és ez az egy dolog az, ami igazán fontos.

Ez nem függ az ember személyiségjegyeitől, nem függ attól, hogy milyen kötődési mintáid vannak, mit hoztál gyerekkorodból otthonról. Ez egy választás. Senki nem erőlteti ezt rád, ez a te választásod. Az, hogy az ember tanítvánnyá válik, vagy sem, egy választás és amikor megvan ez az Istennel való közösség, akkor garantálom neked, ha jó szívvvel vagy és a Jézussal való közösségben az igazít, az eredetit éled meg, annak úgyis a szolgálat lesz a következménye. Nem tudod becsukni a szádat, nem tudod nem elmondani az Evangéliumot, nem tudsz nem részt venni a közösségi alkalmakon. Úgyis az a következménye ennek, hogy mérs és teszed azt, ami a missziós parancs. Ha mindig a megmaradó időre várunk, hogy majd, amikor lesz időm erre, amikor lesz időm arra, majd akkor teszem a fontos dolgokat, akkor mire odaérünk, addigra fáradtak leszünk és álmosak, és így a szélére, a perifériára kiszorulnak a fontos dolgok. Ki fognak szorulni a dolgok. Úgyhogy hozzunk jól döntéseket, legyen az elsődleges prioritásunk a Vele való személyes kapcsolat. Ha az megvan és azt jól éljük meg, akkor meg fogjuk látni, hogy a szolgálatunk eredményesebb, könnyebb és gyümölcsözőbb lesz. Ámen!

Álljatok föl, kérlek benneteket! Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk, köszönjük az Igédet, köszönjük, hogy az Igéd megerősít bennünket, az Igéd felnyitja a szemeinket és felnyitja a szívünk szemeit, füleit arra, hogy mennyire fontos a Veled való időtöltés, a Veled való közösség. Köszönjük, hogy nem hagysz bennünket azon a helyen, ahol vagyunk, hanem feljebb emelsz bennünket. A Te kegyelmedből vagyunk most is azon a helyen, ahol vagyunk, Te hoztál el minket idáig és hisszük azt, hogy Te vagy az, aki továbbviszel magasabb helyekre, tágasabb helyekre, olyan helyekre, amiket látunk a hitünkben, látunk a szellemi szemeinkkel, amiket meg fogunk látni a fizikai szemeinkkel is.

Legyen áldott a Te neved, amiért adsz nekünk bölcsességet és segítséget ahhoz, hogy helyesen osszuk be az időnket, hogy helyesen tudjuk a fontossági sorrendeket felállítani az életünkben, hogy tudjuk, hol a helye az életünkben a munkánknak, a családuknak, a szolgálatunknak, a Veled való időtöltésnek és mindazon dolgoknak, amelyek szükségesek, hogy jelen legyenek az életünkben. Köszönjük, hogy segítségünkre vagy nekünk ebben, Jézus nevében. Amen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com